

l'actual fragmentació de la propietat dels immobles en milers de petits propietaris és positiva. Però seria bo reconèixer que aquest fet és un inconvenient cara a obtenir i gestionar una bona i variada oferta d'habitatges assequibles. El rebuig a l'actuació general de les entitats financeres en la greu crisi de l'habitatge que hem patit i continuem patint és comprensible, però la denúncia d'aquesta realitat ha de ser compatible amb l'acceptació que no es podran fer veritables polítiques d'habitatge sense un sector professionalitzat i especialitzat que pugui interlocutar amb els poders públics i que avui per avui no existeix com a tal.

En definitiva, quan pensem en ciutat i habitatge en el nostre context, val la pena

que ens interroguem sobre on estem diposats a arribar per satisfer les necessitats d'una població desatesa cada cop més àmplia. I les dificultats per endegar noves polítiques també es poden trobar en les maneres de mirar. Salvar-les requereix d'un esforç per centrar-nos en les autèntiques necessitats de les persones que han de ser receptores de les polítiques més que en cap altra perspectiva. Si aquest esforç no s'enfronta s'aguditzarà el retard en l'emancipació de noies, hi haurà més amuntegament en pisos sense condicions, s'incrementarà la inseguretat i angoixa i també els casos de pèrdua d'habitatge, fins i tot en el cas de persones amb feina i ingressos. Ja ho estem vivint. I ja sabem que les classes treballadores honrades que es sentin excloses poden acabar donant cops de peu al sistema. Val la pena vigilar. ●

— JUSTÍCIA

La garantia dels drets i les llibertats

Mª Eugènia Gay, degana del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona

És difícil imaginar el segle XXI sense pensar en la Justícia entesa com a garantia dels drets i llibertats de les persones. En un Estat social i democràtic de dret, la Justícia és un dels pilars de la nostra societat. Si faig especial èmfasi en els adjectius «social» i «democràtic», que malauradament alguns obliden esmentar quan es refereixen al nostre Estat, és perquè també vull posar de relleu que es tracta d'un servei públic -com ho són l'educació i la sanitat- i és necessari que funcioni de manera

eficaç, operativa i àgil, tant com és d'im prescindible que doni seguretat jurídica. Només així es respondrà adequadament als conflictes individuals i col·lectius.

Els advocats i advocades de Barcelona, com a garants del dret de defensa i de la tutela judicial efectiva, som coneixedors del funcionament d'aquest sistema que afrontem a diari; però el nostre valor és que som capaços de fer-ho des de la perspectiva de la ciutadania i amb els coneixements tècnics necessaris per entendre els seus pro-

cessos i terminis tant com ser exigents i crítics amb les seves carències i disfuncions.

Cal tenir en compte que estem parlant d'un servei que a Catalunya compta amb 613 òrgans judicials, 810 jutges o magistrats, 386 fiscals, 632 lletrats de l'Administració de Justícia, 213 metges forenses i 7.088 funcionaris dels cossos de gestió, tramitació i auxili judicial; als quals s'han de sumar els més de vint-i-cinc mil advocats i advocades en exercici.

Ara bé, malgrat el que podria semblar-nos unes grans xifres, aquestes s'han de posar en relació amb el fet que s'inicien cada any gairebé 6 milions d'assumptes amb una població de poc més de 7 milions d'habitants. Aquestes quantitats ens indiquen, també, que la ciutadania cada vegada és més coneixedora dels seus drets i que té confiança en què el sistema judicial els preservarà.

La flexibilitat i capacitat d'adaptació del sistema per absorbir aquest alt nombre de casos, quant a la configuració orgànica, no ha estat a l'alçada; massa encotillat en estructures físiques predeterminades.

El cert és que tenim opcions i possibilitats per ser més efectius en la cerca de solucions que impactin directament on es troben els problemes concrets. Per exemple, d'acord amb l'Estatut orgànic del Ministeri Fiscal es poden crear Fiscalties d'Àrea i Seccions Territorials amb les corresponents plantilles de fiscals i amb la dotació pertinent de funcionaris. Aquesta opció podria resoldre bastants dels problemes en relació als retards que es donen en determinats partits judicials, especialment en qüestions dels Jutjats de Família i de temes d'incapacitacions; que, a més, tenen la particularitat de generar un angoixa molt important en els individus.

La solució dels retards també depèn molt de l'actitud de les persones que hi treballen. Per a un advocat o advocada, el compliment del termini judicial és sagrat.

És obvi que disposar de més recursos pot paliar aquesta situació, però també inspeccions decidides i eficaces, en la mesura, que no tots els jutjats d'una mateixa jurisdicció i un mateix partit judicial tenguin el mateix nivell de saturació quan el repartiment és equitatiu.

Potser, la definitiva implantació de l'anomenada «nova oficina judicial» podrà ajudar a aquest canvi d'actitud menys rigorós en el compliment dels terminis judicials. No en va, es tracta d'aplicar a l'Administració de Justícia formes organitzatives característiques del món privat que funcionen. Calen plantilles compartides i espais de cooperació continu i fluid.

També cal posar en valor l'esforç que s'està fent en la resolució alternativa de conflictes com és la mediació. Cal cercar la complicitat dels advocats i advocades com a principals prescriptors d'aquesta metodologia que, a través del diàleg i la negociació entre les parts resol moltes controvèrsies en un temps més breu i amb una repercussió molt menor en les emocions de les persones implicades en el procediment. Des del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona estem contribuint al màxim donant un nou impuls al nostre Centre de Resolució Alternativa de Conflictes (ADR) però no serà suficient si no compta amb l'aposta decidida mitjançant l'incentiu adequat des de l'Administració, prioritzant els serveis d'orientació en mediació i signant acords de col·laboració estreta entre els Col·legis de l'Advocacia i els Tribunals per derivar tots aquells supòsits més idonis per a la mediació.

És imprescindible fer esment a la revolució que està suposant per a l'Administració de Justícia la implantació de les noves tecnologies, tant per a la gestió interna com per a la imprescindible i necessària relació amb la ciutadania i l'advocacia.

Sabem que els recursos econòmics que s'han de dedicar a aquest tipus de projectes són molt elevats, també que el canvi cultural que comporten tant entre els funcionaris com entre els usuaris en general, requereix de temps i de paciència. Per contribuir, des del Col·legi de l'Advocacia de Barcelona hem posat en marxa la Comissió de Transformació digital, que no només està invertint en formació i sistemes d'informació per als col·legiats i col·legiades, sinó que també està col·laborant amb l'administració en el seguiment i recolzament de la implantació progressiva en els Jutjats i Tribunals.

Sabem que encara hi ha molta feina per endavant: la interconnexió entre les diverses administracions de justícia independentment de la comunitat autònoma en que es trobin; la que s'ha de donar també entre les comissaries, centres penitenciaris i fiscalia amb els Jutjats i Tribunals o, per què no, també amb els Col·

legis de l'Advocacia que, a més, tenim un paper fonamental en la designació d'advocats i advocades en el Torn d'Ofici i Assistència al detingut.

L'adopció plena i efectiva per part de l'Administració de Justícia i del món jurídic d'aquesta nova realitat tecnològica i digital constituirà la garantia imprescindible per afrontar els reptes propis de la societat del segle XXI.

És en aquesta línia de ser un referent social que hem signat un acord amb el MW-Capital per desenvolupar el programa Digital Future Society, que vol convertir Barcelona en la seu d'un gran fòrum internacional d'innovació tecnològica, on es debateran aquells reptes socials que planteja la transformació tecnològica i digital.

Així mateix, amb la col·laboració de 40 entitats –que representen tots els àmbits professionals i també les diferents administracions– estem treballant en la redacció de la Carta dels Drets de la Ciutadania en l'Era Digital.

Des de l'advocacia ens hem posat al capdavant del camí per emprendre, cercant sinergies, col·laboracions i complicitats. ●

— MUSEUS I INSTITUCIONS CULTURALS

El desafiament al patrimoni públic

Mercè Ibarz, escriptora i periodista cultural

Què pot passar en vint, trenta anys? Com podrien ser els museus i les institucions culturals llavors? D'una banda, decisiva,

les institucions culturals seran segons que evolucioni i es clogui –almenys l'etapa actual– la vida democràtica, perquè la cultura entesa com a «estudi, educa-

Abu Dabi és ara el centre de negocis per als arquitectes que construeixen els nous museus i les seus dels museus europeus que hi posen franquícies.

ció i delit¹» que, per ser-ho (si no en té, és una altra cosa) compta amb institucions permanents i pròpies, és inherent a la democràcia moderna i es troba en les mateixes cruïlles: què fem de l'herència de la Il·lustració i, donat que parlem de polítiques culturals, que és un concepte recent, què fem del llegat del segle curt, per dir-ho amb l'historiador Hobsbawm: què fem en particular de l'herència del període de 1960 a 1989, el temps històric de més ampliació de la igualtat social a Occident. Una herència sense testament, en expressió de Hannah Arendt i de Fina Birulés, que s'encarrega de recordar-nos-ho: no n'hi ha, de testament.

Per l'altre extrem de la projecció a vint, trenta anys, i és un extrem no menys decisiu que l'anterior, les coses en matèria cultural pública seran, si res no hi posa remei, com són ara mateix i una mica més: una exacerbació del present. Un desafiament al patrimoni cultural públic, no del mateix. El pobre patrimoni cultural públic no està en condicions de desafiar res ni ningú. L'Estat actual és un vell sense diners, no té ni estalvis ni gairebé pensió. I, així, la vida democràtica, entesa ara de manera gairebé exclusiva com a projecte electoral continu, està desafiant el patrimoni cultural públic, se l'està carregant.

Museu cremant durant sis hores

Un exemple entre tants. Al Museu Nacional de Rio de Janeiro es va signar la

independència de Brasil el 1822, una prova més –entre totes les efemèrides relacionades amb la fundació i vida dels museus arreu, des de la Revolució Francesa– que un museu és sobretot un aparcador del poder i de la història segons les elits. Però des de primers d'aquest setembre, el meravellós museu de Rio és pols i cendra, no queda res de les col·leccions insubstituïbles d'arts primeres, estudis botànics i llengües indígenes. ¿És plausible imaginar que, en quatre anys, les mateixes institucions públiques que l'han deixat calcinar (indiferents al seu deteriorament, a un sistema antiincendis que no va evitar que el foc el cremés durant sis hores, sis) el posaran dempeus quan arribi el bicentenari del naixement del Brasil modern que de ben segur s'entestaran a festejar? Si el museu va cremar en l'etapa Temer, ¿serà Bolsonaro qui l'aixequi? Difícil de creure. Més aviat diria que les celebracions es faran al costat, a l'estadi de futbol Maracanã, modernitzat fa quatre anys amb un pressupost de 260 milions d'euros. El Museu Nacional tenia 20.000 [sic] euros enguany per a gener-juny. És una previsió, la del Macaranã, fàcil de fer...

Si així és per als museus dels contextos més castigats, ¿com els va als rics? I, ¿qui són els rics, en matèria de museus i d'institucions culturals del patrimoni públic? Els països asiàtics, sens dubte. I els va de primera. Són els amos del futur dels museus perquè ho són del mercat de